

Zpravodaj

Společnosti přátel Itálie

rok: 2010 • ročník: XV • číslo: 2

Adresa redakce:

Brixho 21, 162 00 Praha 6
Tel.:/fax: 235 362 939

Internet:

prateitalie@seznam.cz
www.prateitalie.eu

Číslo účtu:

1937698369/0800

Odpovědný redaktor:

Rostislav Pietropaolo

Náklad:

650 výtisků

Sazba a tisk:

Firma KELOC PC, spol. s r.o.,
náměstí SNP 32, 613 00 Brno

Uzávěrka tohoto čísla:

31. srpna 2010

Úvodem

Významnou součástí naší činnosti je propagace, zprostředkování a spolupráce při navazování a realizaci partnerských vztahů mezi českými a italskými městy a institucemi. Za 20 let, které uplynuly od založení naší společnosti jsme k této důležité součásti česko-italských vztahů shromáždili mnoho poznatků. Partnerské vztahy, jejich úroveň, kvalita a trvání jsou ovlivněny celou řadou faktorů. Správným výběrem srovnatelné charakteristiky, velikosti a motivace obou partnerů a zda se podaří, aby se partnerský vztah stal od počátku záležitostí nejen vedení ale co nejširšího počtu občanů a jejich institucí. Proto by formálnímu stvrzení vzájemných vztahů měla předcházet řada výměnných akcí k vzájemnému poznání a oboustrannému ověření vhodnosti provedeného výběru. Nerespektování těchto postupů vede k formálnímu navazování vztahů jen mezi vedením obou subjektů, které se zpravidla omezí jen na výhodnou turistiku několika představitelů, nemá dlouhé trvání a je vystřídáno navázáním dalších podobných vztahů, které posléze vedou k jejich diskreditaci.

Na našich stránkách jsme se této problematice systematicky věnovali. Dnes zveřejňujeme shrnutí dlouhodobé spolupráce České Třebové s Agrate Brianza, informaci o letní akci, kterou měla zajišťovat městská část Praha 8 v rámci partnerského vztahu s městem Terni a poučnou informaci o partnerském vztahu Městské části Praha 1 s Trentem.

Při realizaci záměru města Trento navázat partnerský vztah s Prahou sehrála rozhodující zprostředkovatelskou roli Společnost přátel Itálie. Tohoto úkolu se ujal jeden z našich zakládajících členů bývalý diplomat JUDr. Bohumil Verner, který zprostředkoval výměnné akce mezi Prahou a Trentem, které předcházely navázání partnerského vztahu. Jeho zásluhou bylo také zapojení Hudby hradní stráže a policie ČR do mnoha akcí uskutečněných v Trentu před i po navázání partnerského vztahu. Díky poznatkům a kontaktům z této činnosti se mu podařilo přesvědčit tehdejší vedení Městské části Praha 1 a až do svého úmrtí v roce 2005 se podílel na všech akcích v rámci navázaného partnerského vztahu. Mezi akce uskutečněné poté Společností přátel Itálie patří dva ročníky pražského předkola IX. a X. Mezinárodní soutěže dirigentů v Trentu, zasvěcené památce dlouholetého dirigenta České filharmonie, trentského rodáka Antonia Pedrottiho. Byly uskutečněné pod patronací starosty Městské části Praha 1 v roce 2006 a 2008 ve spolupráci s Kulturní asociací Antonia Pedrottiho z Trenta. Následovaly dva ročníky výběrového konkurzu mladých hudebníků v Praze v roce 2009 a 2010 ve spolupráci s Kulturní asociací J. Futura z Trenta a účast celkem třiceti z nich na stážích v Mezinárodním mládežnickém orchestru v Trentu. Potřebnou podporu Městské části Praha 1 při pořádání posledních dvou akcí se po změně jejího vedení bohužel nepodařilo získat a byly uskutečněny na úkor jiné činnosti naší společnosti. Nebude-li současným vedením Městské části Praha 1 role naší společnosti při navázání a činnosti partnerského vztahu s Trentem uznána a podporována budeme muset náš další podíl přehodnotit.

Rostislav Pietropaolo

„Itálie je víc než země, je to cít...“

Příjemné prostředí kavárny s nádherným starožitným vybavením, do oken pronikají paprsky prvního jarního slunce, z rádia se line půvabná hudba a naproti mně sedí v mnoha ohledech zajímavý člověk. Vystudoval ČVUT, pracoval jako elektroinženýr, obchodník a diplomat. V roce 1972 se jako dvaatřicetiletý dostal poprvé do Itálie, která ho naprosto uchvátila, a zůstal zde pracovat několik dalších let. Zpět se sem na delší dobu podíval až na začátku devadesátých let. Exkluzivní rozhovor Královéhradeckému slovu poskytl fotograf a bývalý diplomat Ing. Pavel Kopp, který v polovině března ve Studijní a vědecké knihovně představil výstavu svých fotografií „Italské ohlédnutí“.

Řekněte mi, jaký byl ten prvotní nápad uspořádat tuto výstavu?

Začalo to tak, že místní pobočka Společnosti přátel Itálie oslovila pražskou centrálu, kde já jsem místopředsedou, zda bych tady tu výstavu neuskutečnil. Jsem italoofil, žil jsem osm let v Itálii a mám vzdálené italské předky. Ty fotografie jsou staré třicet, čtyřicet let, jsou černobílé a kupodivu to stále má lidem co říct, což vždycky člověka potěší. Akci jsme pojali jako vzpomínku na výstavu v roce 1987, kdy jsme s panem Horníčkem nemohli prorazit se společnou knihou, tak jsme udělali výstavu, pojato jako ukázky z připravované knihy. Celá ta historie byla velmi úsměvná, kniha připravená k vydání ležela tři roky v šuplíku, Mirek Horníček vždycky přišel s tím, že „někde něco řekl“, takže to asi zase nevyjde. Jednou jsem si sedl v hospodě vedle člověka, který se mi po chvíli představil jako mistr z tiskárny, která tiskne pro nakladatelství Panorama, kde náš návrh ležel. Jako důvod průtahů nám stále tvrdili, že není papír a podobné výmluvy. Tenhle muž v hospodě mi říká: „Papíru je dost, navíc jsem Horníčkův fanoušek, já to zařídím.“ Tohle se stalo v červenci a já tomu člověku říkám, počítejte s tím, že Horníček má v listopadu sedmdesátiny, takže do té doby to musíme stihnout, na což on řekl, spolehněte se a pláči jsme si. Já jsem se potom samozřejmě smál a nevěřil jsem tomu, on mi ale po čase zavolal a jako geniální český koumák to vyřešil tak, že to dal do plánu stranické skupiny KSC v té tiskárně s tím, že si dávají závazek k vydání této knihy k Horníčkovým sedmdesátinám. Čímž padly zábrany pro papaláše, všichni se schovali za dělnickou třídu a najednou to šlo. Měsíc potom se rozjely rotačky a čtrnáct dní před Horníčko-

vými narozeninami, jež vycházely na 10. listopadu, byla knížka na pultech, a to v nákladu devadesát sedm tisíc výtisků! A to se tehdy běžně kniha vyráběla půl roku. Měli jsme z toho obrovskou radost, Horníček se tomu strašně chechtal. Já mu říkal, musíš si umět sednout vedle správného člověka v hospodě. Takové paradoxy se tenkrát děly. Ale zpět k vernisáži, celá akce mě velice mile překvapila. Úžasná atmosféra, lidé byli nadšení a vůbec z té knihovny nechtěli odejít, stále se mě ptali na Itálii, na Horníčka, na fotky. Byli jsme tam do osmi, málem nás vyhodili (smích).

Ano, bylo to opravdu milé a příjemné setkání. Vaše tvorba se nejvíce zaměřuje na Itálii, jak jste se k této rozkošné zemi dostal?

To je také velmi zajímavá historie, protože já mám rodiče ze Šumavy a tam je městečko Hory Matky Boží, kde se v roce 1520 otevíraly zlaté doly. Naši lidé se báli do těch šachet, nebyla tam žádná hornická tradice, takže král Ludvík Jagellonský pozval ze severní Itálie zlatokopy. Horníci přišli, měli nesrozumitelná jména, tak jim lidé říkali zlatokopové, pak kopové a vlastně tak vzniklo moje jméno. Mám italské předky a posuzuji to i z toho, že se v Itálii cítím jako ryba ve vodě, za rok jsem mluvil italsky.

V úvodu jste mluvil o knize, kterou jste vydal spolu s Miroslavem Horníčkem. Co vás ke známosti s tak výjimečným člověkem přivedlo?

Celé to vzniklo tak, že člověk asi musí být trochu akční a nesmí být úplně skromný. Já jsem fotil, fotky jsem házel do šuplíku, protože mě nikdo neznal. Z prvního pobytu v Itálii jsem přivezl deset tisíc černobílých negativů. Najednou jsem zjistil, že se to lidem líbí, otiskl jsem je v několika časopisech, uspořádal několik výstav. A mezitím, protože jsem chodil do kavárny Viola na Národní třídě na ty slavné pořady, kde jsem poznal některé účinkující a personál té kavárny a sedl jsem si tam vedle pana Kozla, což byl bubeník u skupiny, která doprovázela Horníčka v pořadu Zpěvy sladké Francie – a měl jsem tam sebou ty fotky a ten pan Kozel říká, že by se určitě líbily panu Horníčkovi, načež mu povídám, že mu pošlu nějaké k Vánocům. Vzal jsem deset fotek, napsal na ně věnování, že mě inspiroval svou knížkou Pohlednice z Benátek, což bylo trochu v mém stylu. Horníček mi odepsal krásný dopis, že se mu fotky líbí a jestli si je může nechat, tak jsem byl samozřejmě moc rád. No, a když mi po čase bylo nabídnuto, že by mohla vyjít kniha, ale s kvalitním slovním doprovodem, tak jsem mu napsal znovu a požádal jsem ho, jestli by k tomu měl chuť. On mi napsal, že by to byla drzost, protože Itálii nezná, že tam byl jen jednou právě v těch Benátkách, ale řekl, at' s fot-

kami přijdu. Nakonec řekl, že text rád napíše, ale tedy jen pokud bude přes léto, když je na chalupě, přšet (smích). Nakonec mi v září zavolal, abych přišel, že má napsaných sto stránek. A právě prací na té knize jsme se nejvíce sblížili.

Vím, že jste pracoval určitou dobu jako velvyslanec v Římě. To je dost velká odbočka od fotografování...

To přišlo už rok po vydání knihy, kdy v roce 1989 přišla sametová revoluce. Potom co byla Anežka Česká prohlášena za svatou, tak čtrnáct dní na to padnul režim. V Římě všichni říkali, že nám to Anežka dala darem a já tomu docela věřím, protože to byla úžasná doba. A tak pan Holub, který odjížděl do Itálie jako velvyslanec jmenovaný novou vládou, potřeboval lidi na ambasádě a shodou okolností si koupil právě zmiňovanou knížku, načez mě zkontaktoval a nabídl mi, jestli bych s ním nechtěl odjet pracovat do Říma na velvyslanectví. Takže za tři měsíce jsem seděl v Římě jako diplomatický rada. Čímž všechno nekončí. Velvyslanec Holub napsal za dva roky domů, že rozdělení státu bez referenda je vlastizrada, což jsem velmi ocenil. Je to zásadový člověk. K tomu mu bylo řečeno, že nemůže být velvyslanecem, když nesouhlasí s politikou své vlády. Bylo 15. prosince 1992 když pan Holub odjížděl a zavolal si mě a říká: „Já odjíždím, pane Kopp a vy to tady převezmete, než bude jmenovaný nový velvyslanec. Za čtrnáct dní budete rozdělovat se Slovákama ambasádu, což vám nezavidím a jsem rád, že u toho nebudu.“ My jsme dneska velcí kamarádi, a když jdeme na pivo tak na to vzpomínáme. Čili, já jsem tuhle práci dělal dva roky, čímž jsem se dostal k vysoké diplomatické funkci. Mám z toho období krásné zážitky, například když jsem vedl prezidenta Havla k papeži. A dodnes mám schovanou fotografii, jak mě Václav Havel představuje Janu Pavlu II. jako tituláře. To si dovedete představit jaký je to životní zážitek. Nebo když vzpomenu na dělení ambasády na českou a slovenskou, my jsme v Itálii byli jedna ze zemí kde to proběhlo hladce, v pořádku, druhý den obě ambasády paralelně fungovaly. Řešili jsme to kamarátskou dohodou. Na některých vyslanectvích po světě to tak jednoduché nebylo.

Je zajímavé, co všechno může v životě způsobit obyčejná shoda okolností či náhoda. Nadšením k fotografii jste se dostal k tak významné práci a seznámil s výjimečnými lidmi. Zabýváte se ještě stále focením?

Ano, ale dnes je to samozřejmě už o něčem jiném, protože tehdy jsem byl unesen tou Itálií, jak by také ne, dostat se z totalitního Československa až sem. Takže obrovské nadšení navíc s italskými předky ve mně, to mě nutilo tohle všechno zachytit. V dnešní době fotím i tady v Čechách a snažím

se fotit i barevně, ale pořád chci, aby tam byla ta poetika, mám rád, když je fotka o nějakém příběhu, nezajímají mě zátiší, jako třeba pana Sudka. Mě zajímají lidé a jejich dramata.

V návaznosti na vaši současnou tvorbu, chystáte třeba momentálně nějakou novou publikaci či výstavní cyklus?

Víte, já ač v důchodu, se musím ještě pořád žít. Prodávám italská vína, je to takové krásné povolání, ale úplně mě to pohlcuje, takže na focení už nemám tolik času. Nicméně uvažuji o tom, že až jednou seknu s prací tak připravím výstavu svých nových fotografií. Ted' jste mi ale trochu připomenul, existuje projekt publikace, který jsme chystali s Horníčkem, měla se jmenovat Praha, město milostné, což je hezký název. Horníček se jednou, když viděl mě fotky Prahy ve stylu podobném těm italským, nabídl, že napíše text, něco jako poselství mladým lidem, které bude doplněné právě těmi fotkami zamilovaných. Tohle jsme ovšem již bohužel nestihli dokončit. Dnes si ale říkám, že ten nápad je tak krásný a nosný, že bych požádal někoho jiného o spolupráci. Ale, to víte, druhého Horníčka nenajdeme. Jinak, já jsem se focením nikdy neživil, ono by mě to ani neuživilo, ale řekl bych, že to byl krásný doplněk toho občanského života, setkáváte se zajímavými lidmi, to člověka vždycky obohacuje. A za to jsem osudu vděčný.

Já bych vám rád velmi poděkoval, že jste si pro náš měsíčník vyhradil chvilku drahocenného času. A děkuji i za vyprávění o vašem životě a nádherném koníčku, kterým fotografování bezesporu je.

Děkuji vám také a přeji vašim novinám mnoho věrných čtenářů.

S Pavlem Koppem rozmlouval šéfredaktor Královehradeckého Slova Radim Panenka.

I ja jsem byl v Itálii

Druhá část úvodu stejnojmenné knihy Nelly Mlsové

Rovněž české cesty do Itálie mají své počátky ve středověku. Přestože v průběhu let se na nich vystřídala celá řada poutníků vydávajících se do této země za různým účelem, výpovědi, které by vyjadřovaly tuto zkušenost, respektive přinášely svědectví o navštívené zemi, začaly nabývat na intenzitě až na sklonku století a na počátku 19. století.

Tuto skutečnost konstatoval například Alexandr Stich v předmluvě k vydání Polákovy *Cesty do Itálie*¹. Zároveň zdůraznil důležitou pozici

literatury píšící o Itálii v kontextu novodobé české literatury a současně představil ve shrnujícím výčtu i další tituly. Z ostatních podstatných příspěvků tohoto okruhu nelze opomenout zejména studie publikované v katalogu vydaném u příležitosti výstavy *Cesta na jih* v roce 1999. Jedná se o stati Josefa Kroutvora (*Cesta na jih*), Věry Menclové (*Literární cesty na jih*) a Radima Vondráčka (*Obrazy jihu v časopiseckém pohledu*). Z doby nejnovější nutno zmínit zejména příspěvky Veroniky Faktorové², zabývající se fenoménem italské cesty jako celoevropským žánrem s orientací na německou oblast a pojednávajícím o zobrazení Itálie u českých obrozenců s ohledem na literárněhistorický aspekt. Výrazný badatelský přínos má obsáhlá studie Jaroslava Rosendorfského *Rifflesi della Roma nella letteratura. ceca dal risorgimento ad oggi* už z roku 1971. V souladu s názvem se zabývá zachycením Říma v české literatuře od národního obrození³.

Příspěvkem k dané problematice chce být i tato kniha. Je rozdělena do dvou vzájemně souvisejících částí. První přináší příspěvky naznačující různé varianty přístupu ke zpracování sledovaného tématu.

Ve vstupní kapitole – *Cestovatelé – autoři* představujeme autory vymezeného okruhu, časově orientovaného na 20. století. Nejedná se o jejich kompletní výčet a rekapitulaci díla. Spíše se snažíme postihnout charakteristické rysy, které dle našeho soudu výrazně ovlivnily nejen jejich zobrazení Itálie. Pro názornost volíme reprezentativní příklady. Již zde se objevují autoři, jejichž přínos italské tematice je podle našeho soudu zásadní. Z toho důvodu se s nimi budeme setkávat i v dalších kapitolách.

Ve druhé kapitole – *Od úvodů skromnosti* – na jednom z kompozičních prvků ukazujeme, jak se do obrazu Itálie už od vstupních částí textu současně promítá i promyšlení způsobu jejího zobrazení, při němž se zohledňuje nejenom sám zachycovaný objekt, ale i povědomí o dosavadních italských reflexích. Tím se prosazuje vlastně i autorský subjekt.

Kapitola *Inspirace inspirací* v souladu s názvem sleduje, jak autorův obraz Itálie ovlivnily i faktory, které ho inspirovaly ještě před jeho osobní italskou zkušeností – počínajíc tematizací impulsu k návštěvě Itálie až po její traktování prizmatem inspirujícího textu (mj. už transformovaným beletristickým obrazem).

¹ Viz STICH 1979.

² Viz FAKTOROVÁ 2005, 2007.

³ Z dalších Rosendorfského studií ještě připomeňme *Tre libri di reminiscenze italiane věnovanou publikaci Miroslava Ivanova Bohové odešli. Italské paletě Josefa a Miroslavy Tomanových a Italskému capricciu Jaroslava Mrnky*. Viz ROSENDORSKÝ 1979.

A vedle toho si všímá, jak do zachycování Itálie vstupuje národní identita subjektu, a to nejenom jako přirozená součást reflexe cizího prostoru, kterou kulturní antropologie charakterizuje jako schéma obráceného světa⁴, ale z širší pozice, jako součást promyšlení národního údělu. Ostatně v jednom z textů, které stojí na počátku oné inspirace – v Zeyerově románu Jan Maria Plojhar –, je téma Itálie a Čech pojednáno v kontrastní dvojici, jak si toho již výstižně povšiml Jiří Pelán ve studii *Itálie jako literární téma: Julius Zeyer a Josef Šusta* (2007).

V kapitole *Deník cesty Simonetty Buonaccini* chceme na dosud nevydaném meziválečném cestopise Simonetty Buonaccini *Sbohem, condottiere* demonstrovat příklad toho, jak se v obrazu Itálie prolínají prvky vnějšího a vnitřního světa autorského subjektu, přičemž italské realie vnitřní prožívání iniciují.

Za pozornost rovněž stojí charakter záznamu „deníku“. Zápisy byly psány na rubové strany pohlednic a fotografií. Vzniklo tak nepřímé propojení obrazové a slovesné složky, které představuje další svébytnou variantu koexistence obou médií, tak charakteristickou pro 20. století.

V kapitole *Z českého autolistaře* nám Maršičkův automobilový cestopis *Před volantem – Itálie* zastupuje ty texty, v nichž je prezentována zkušenost člověka z tzv. Východu při pobytu na tzv. Západě v období šedesátých let. Zabýváme se jím také pro jeho vnímání reality, které je usměřňováno moderním dopravním prostředkem – automobilem – a zejména v italském kontextu přináší pozorovateli aspekty nových reálií spjatých s vývojem moderní civilizace. Všechny tyto okolnosti se promítly do autorova obrazu Itálie.

Vzávěrečné kapitole věnujeme pozornost textu Filipa Topola *Karla Klenotníka cesta na Korsiku* (1999), byt' tentokrát patří do sféry fabulované prózy s autobiografickými prvky. Pout' do Itálie je v prvé řadě cestou k sobě samému, italské realie slouží pouze jako rámeček pro vnitřní příběh subjektu.

Vzhledem k tomu, že řada textů, z nichž jsme vycházeli, je dnes již málo známá, obtížně dostupná a ve většině případů je nepravděpodobná jejich reedice, přinášíme ve druhé části knihy obsáhlý výběr. Snažili jsme se o co nejreprezentativnější a nejúplnější vzorek s přihlédnutím k možnému rozsahu publikace. Ukázky jsou řazeny chronologicky, vesměs podle doby prvních knižních vydání, abychom umožnili vysledovat hlavní tendence zkoumaného tematického okruhu ve vymezeném časovém intervalu.

⁴ Viz BURKE 2006.

Celkový okruh sledovaných textů je zahrnut v soupisu pramenů.

Nedílnou součástí antologie jsou komentáře, v nichž zejména představujeme jednotlivé autory s ohledem na jejich vztah k Itálii a tendence typické pro daný text v souvislosti s pojednávanou tematikou. V úhrnném pohledu usilujeme o komplexní panoramatický obraz, který však nabízí další interpretační možnosti.

Nella Mlsová

Salò aneb 120 dní Sodomy – obhajoba apokalypsy podle Pier Paola Pasoliniho

Milý čtenáři, první věc, kterou bys měl vědět, je, že tento film není třeba vidět jednou, ale dvakrát nebo třikrát, nejlépe čtyřikrát, protože a právě proto, že tento film se netráví snadno. Je též velmi užitečné vědět, že kolem Tebe budou lidé, kteří Ti řeknou, že nesnáší všechny prasárny z filmu, a že toto vše je nechtuté. Též by bylo dobré vědět, že se Ti budou mnozí snažit vnutit silný pocit studu, odporu a ponížení pro ty, kdo se na tento film dívají. Bude určitě hodně lidí, kteří Ti řeknou, že tento film je extrémně nevhodný pro Tvé oči, že se jedná o filmový odpad. Všechny tyto věci a možná ještě další, řeknou Ti, že je možné číst to samé v recenzích lidí, kteří si zaslouží Tvůj obdiv. Milý čtenáři, prosím Tě, neposlouchej, nebud' poslušný, odporuj... ..a nakopej do zadku ty nejzarytější. A ted' Ti povím proč.

Většina lidí na světě dává absolutní přednost tomu, jak co vypadá, image, a nemyslí na další možné významy toho, co vnímá a co prožívá. Toto se týká především našeho filmu, který v žádném případě nemůže být plně zkoumán, jestliže se zabýváme pouze tím, jak vypadá. Kdybychom udělali tuto chybu, museli bychom říct, že pasoliniovský pohled notně deformuje skutečnost, a že fašismus nebyl špatný, protože většina fašistů nebyli libertinové. Mohli bychom říct, že též vyprávený příběh, umístěný do Republiky Salò, je málo pravděpodobný či nepravděpodobný. Ale všechny tyto výtky nejsou nic jiného, než triviální, naivní a nevhodné poznatky. Pier Paolo Pasolini nikdy nebyl tak naivní, aby si myslel, že jediná skutečnost je ta, kterou nám předvádí.

Když pomyslíme na „Trilogii života“, která předcházela našemu filmu, můžeme vidět jasný posun Pasoliniho poetiky k „větší transparentnosti“, „větší komunikabilitě“, „přesnějšímu vnímání toho,

co vidíme“, což je tendence, kterou vyjádřil již ve svých cenných eseích. Jestliže v „Trilogii života“ jsou chýzrost, láska, sex, ideály, nová morálka a mladost výrazem života, v „Salò“ všechny tyto prvky představují smrt, pomalou, trýznivou a plnou muk. Film je uspořádán, tak jako u Dantova Pekla, do kruhů – film je, kromě Předpekli, představuje tři: Kruh Mánií, Kruh Sračky a Kruh Krve. Hlavní myšlenka filmu je jasná, dantovská: „Zanechte všech nadějí, vy, kteří vstupujete!“ Sexuální experiment 4 vládců Republiky Salò a jejich starých prostitutek s 9 chlapci a 9 dívkami začíná sepsáním „Pravidel“, která řídí vnitřní život velké vily – vězení pro vybranou mládež. Jeden z vládců v této souvislosti říká: „Pouze to, co je přemrštěné, je krásné.“ Ale film nepředstavuje pouze přemrštěnost, představuje chybění, smrt. Chybějící ideály, chybějící hodnoty, chybějící morálku, chybějící život, chybějící lásku, chybějící soucit. Smrt je spatřována v nevinosti, v lásce, v sexu, v nahotě, v mániích a v bizarních sexuálních praktikách. Můžeme tedy říci, že přestože film představuje totální dekadenci, podporovanou kulturou, která předcházela druhou světovou válku, hlavní myšlenku autor schovává za toto hrůzostrašné představení.

Apokalypsa podle Pier Paola začíná již při sepisování „Pravidel“ 4vládci ze Salò. Tato pravidla plně odráží naprosto chybějící respekt k člověku, lásce, nevinosti, svobodě, atd. ze strany fašistických představitelů. Fašismus podle Pasoliniho je skutečnost jako negativ: to, co je v našem životě chváleno a blahoslaveno, je ve filmu ponižováno a zatraceno. Film nezakrývá představení obrovského zla, ale bez toho, aniž by se zaměřil na nepodstatné a triviální, prvoplánové detaily. Tato přehnaná představení ale znamenají přesný opak toho, co je ve filmu vidět. Jsem si jistý, že Pasolini chtěl podtrhnout právě ty hodnoty, které jsou přesně opačné těm, které ve filmu představil. Film zobrazuje zneužití nevinosti, nahých těl, sexuálních orgánů, „normality“ – můžeme tedy říct, že toto zobrazení nemá za cíl vyvolat v nás potěšení z obscénnosti – cíl je přesně opačný – vzbudit lásku diváka k úplnému opaku: k lásce, k nevinosti, k sexu mezi nevinými, ke svobodě, k ideálům, k víře, k morálce, které by mohly zajistit důstojný život.

Alegorie fašismu ve filmu se ale nezastavuje tady. Pasolini často tvrdil, že fašismus je přítomný ve svých hlavních rysech také v moderní společnosti, a že moderní lidé se rozdělují na trapiče a trápené. Toto je hlavní myšlenka filmu autora, který se inspiroval Dantem a De Sadem. Vidíme Pasoliniho úplnou ztrátu iluzí, jeho „kosmický“ pesimismus, chybějící nadějí. Ve filozofických termínech autor dosáhl své hranice expresivity a koherence světo-

názoru. Film "Salò" tedy hovoří o smrti, která paradoxně vychází z průměry života, jestliže je tento zneužit a znásilněn. Opakují: všechno to, co v „Trilogii života“ je neoddiskutovatelným životním prvkem, v "Salò" se představuje jako atributy, které mohou být zneužity a které vedou k pomalé a nevyhnutelné smrti.

Stejně tak jako v Dantově Pekle, tak i v "Salò" není úniku, nelze uprchnout. Herečka, která hrála v roli Zumurrúd v „Kytici tisíce a jedné noci“, je zastřelena těsně po souloži s jedním z hlídačů ve velké vile. Osoby, které se vzepěly mučení, byly zabity. Pouze smrt je mohla vysvobodit ze strašného osudu velké vily. „Pravidla“ 4 vládců úplně mění přirozenost 18-ti chlapců a dívek, kteří se úplně stávají pouhými věcmi. Film se uzavírá nejsurovějším mučením a násilnou smrtí vybrané mládeže. Ptám se sebe, pokud by Pasolini býval mohl natočit další film po "Salò", co by asi býval natočil? Pokud by Pasolini býval chtěl pokračovat v efektivním šíření jeho extrémních konceptů o společnosti a současném světě (jak například činil ve svých ceněných sbírkách esejů „Korzárské spisy“ a „Luteránské listy“), co a jak by nám býval řekl, jak by nám vše předestřel?

Tomáš Matras

Pět let spolupráce s italským městem Agrate Brianza

Může se zdát neuvěřitelné, ale od podpisu smlouvy o spolupráci s našim italským partnerským městem Agrate Brianza uplyne v letošním roce již pět let. To je vhodný okamžik k bilancování toho, co naše spolupráce přinesla občanům našeho města.

Ve výčtu se zaměřím zejména na výjezdy našich občanů do Agrate Brianza. Ti, kteří dění ve městě sledují, vědí, že Italové do České Třebové přijíždějí zejména v době konání Týdne sportu, kdy se zapojili do přátelských sportovních utkání. V posledních letech jsme zástupce všech našich partnerských měst zvali v měsíci září v rámci Dnů partnerství, kdy se nám díky projektům schváleným Evropskou unií podařilo uhradit většinu nákladů z těchto financí. Ceníme si toho, že tyto partnerské akce také každoročně podpořil i Pardubický kraj ze svého rozpočtu. Nemalou měrou nám pomohli i občané našeho města, kteří nabídli pro členy delegací bezplatné ubytování a zajištění snídaní. Díky jim a zapojení dalších obyvatel našeho města

se nám podařilo připravit vždy zajímavý program, kde jsme mohli ukázat, jak se žije v České Třebové.

2004

V roce 2004 navštívilo naše město několik představitelů italského města Agrate Brianza v čele se starostou města panem Adrianem Polettim a česko-třebovskou rodačkou paní Helenou Lipenskou, která celé jednání tlumočila. V té době mělo vedení Agrate vybraná tři města v České republice, která navštívili. Již při prvním setkání bylo zřejmé, že Česká Třebová je „jejich krevní skupina“.

2005

Dne 24. 6. 2005 na Starém náměstí za přítomnosti cca tisícovky našich občanů a cca 200 občanů z Agrate Brianza oba starostové podepsali smlouvu o vzájemné spolupráci. Tím bylo odstartováno mnoho výměnných akcí, kdy měli naši občané příležitost k navázání osobních přátelství s obyvateli tohoto našeho partnerského města.

Podpisu smlouvy v našem městě předcházela návštěva naší skupiny v Itálii. Dne 31. 5. 2005 odjela do Agrate Brianza delegace čítající cca 200 občanů, složená ze zástupců vedení města, zastupitelů, podnikatelské sféry, sportovních, kulturních, církevních, školských a sociálních institucí, aby zde byla přítomna podpisu smlouvy o spolupráci mezi našimi městy. Prezentovali se zde zástupci kulturních skupin Triarius, Maxmilián, pěvecký sbor Bendl, swingový orchestr, skupina ŠUTR, mažoretky, sportovci – basketbalisté, fotbalisté, hokejbalisté. Své umění zde předvedl i Jan Betlach. Téhož roku v prosinci Česká Třebová předvedla v Agrate tradiční betlémy a zvyky spojené s Mikulášem a vánočními svátky.

2006

V roce 2006 se na pozvání italských učitelů skupina dětí z parnické školy zúčastnila mezinárodní konference v italském městě Spoleto na téma školních rad a školních parlamentů a také na téma partnerství mezi občany (31. 5. – 1. 6. 2006).

Koncem května vyrazila do Agrate na kolech skupina cyklistů pod vedením Milana Čechala, které následovali mladí fotbalisté (ti již v autobuse) společně s kandidátkami do soutěže Miss Agrate Brianza.

27. 7. 2006 odcestovala do Itálie čtveřice česko-třebovských horolezců, aby se svými italskými protějšky zdolala alpský masiv Monte Rosa. Akce se uskutečnila při příležitosti oslav 30. výročí od založení agratského horolezeckého klubu.

Od jara roku 2006 se mezi učiteli základních škol připravoval společný projekt pro spolupráci mezi základními školami. Jejich výsledkem byly každo-

roční výměny dětí, poznávání rodinného a školního života u nás a v Itálii. V průběhu let se v italských rodinách vystřídalo cca 100 dětí ze základních škol a dalších 22 studentů gymnázia navázalo kontakt v průběhu minulého školního roku. Byl navázán i osobní kontakt mezi ředitelkami mateřských škol.

2007

Na sklonku zimy přijeli na krátkou návštěvu italských lyžařů při příležitosti zahájení provozu ski-areálu Peklák, aby navázali kontakty se členy SKI klubu (únor).

V květnu reprezentovala naše město v Agrate delegace složená z mladých sportovců – gymnastek, volejbalistek, fotbalistů, oddílů karate a zástupců SKI Klubu. Českotřebovští mykologové zde jednali o mezinárodním semináři, který se konal v září téhož roku v České Třebové. Poté 27. června 2007 přijela do Č. T. delegace složená z mladých fotbalistů a gymnastek v doprovodu dalších zástupců sportovních a kulturních skupin. Někteří rodiče mladých fotbalistů k nám přijeli dokonce na vlastní náklady. V červenci k nám přijelo na soukromou návštěvu 10 italských rodin – rodiče s dětmi, které se zúčastnily školní výměny. Bylo až dojemné slyšet v letním vedru u potůčku v Javorce, že Česká Třebová je lepší než Praha.

V říjnu 2007 do Agrate vyjela skupina složená z členek Sportovního klubu (mažoretky), žáků ZUŠ, folkové skupiny, divadelní skupiny Triarius, zástupců SOŠ a VOŠ. Dále se zúčastnily kuchařky, které v Agrate připravily české buchty a koláče jako ukázkou české kuchyně.

2008

V lednu při příležitosti slavnostního otevření agratské knihovny se uskutečnila výstava prací Ladislava Šicha, která vhodně doplnila nádhernou rekonstrukci této historické budovy.

10. července dorazili na kolech na agratskou radnici Monika Simonová a Pavel Veit, kteří zde byli přijati starostou města a vřelého přijetí se jim dostalo i ze strany občanů našeho partnerského města. V říjnu vystoupil pěvecký sbor Bendl se třemi dalšími pěveckými sbory v kostele a dále se zde představila taneční skupina Step klub Pěší zóna.

Žáci parnické školy, kde dlouhodobě fungují výměny žáků mezi našimi základními školami, se rozhodli, že ve spolupráci se svými italskými kamarády vstoupí do programu adopce na dálku. Učitelky z partnerské školy mají s tímto programem velké zkušenosti a našim dětem zprostředkovali adopci nyní šestileté indické holčičky. Žáci tehdejší osmé třídy prokázali díky této spolupráci soucit a pochopení s dětmi, které nemají možnost žít stejným životem a vzdělávat se jako oni.

2009

Tento rok byl ve znamení komunálních voleb v Itálii. Starosta Agrate Brianza pan Adriano Poletti skončil druhé volební období v této funkci a při této příležitosti obdržel mimořádné ocenění starosty města Česká Třebová za rozvoj přátelství mezi našimi městy. Novým starostou byl zvolen pan Ezio Colombo. Ředitelem pro spolupráci byl zvolen pan Alfredo Bosio. V létě naše město navštívil současný honorární konzul, pan Giorgio Aletti s chotí, který nastoupil do funkce po panu Karlu Beranovi. Ten byl často přítomen v Agrate v době návštěv českotřebovských delegací.

V říjnu roku 2009 měli obyvatelé Agrate možnost shlédnout divadelní představení „Lád' o, ty jsi princezna“ v podání dětí z DDM Kamarád, mladí volejbalisté zde odehráli odvetné utkání, fotokroužek zde osobně prezentoval své práce na tradiční výstavě a úspěch sklídila hudební skupina Kloaka.

Všichni známe úsloví „mladý Ital zpívá a tančí“. V rozporu s tímto prohlášením je pravidelná účast cca stovky občanů různého věku včetně dětí a mládeže, z našeho partnerského města na uctění památky dne obětí nacismu a dne boje proti násilí, rasismu, antisemitismu a xenofobii (27. ledna). Při příležitosti každoročního uctění výročního dne osvobození koncentračního tábora v Osvětim organizují naši přátelé návštěvu některého z míst spojených s tragediemi II. světové války. Je to povahový rys, který je překvapující, vzhledem k tomu, že málokdo z našich občanů zná tento historický fakt. Návštěvy těchto míst (Mauthausen, Osvětim apod.) jsou organizovány ve spolupráci s pamětníky nebo potomky obětí těchto tragických událostí a zástupci našeho města měli několikrát možnost být přítomni připomenutí těchto smutných událostí společně s občany Agrate Brianza.

Ne vše, co bylo možno realizovat, bylo realizováno. Bohužel žádný student z našeho města nevyužil nabídky majitele architektonického studia, pana Cesare Cavenaga, na absolvování jednorocní bezplatné stáže v Miláně od 1. 9. 2005, šlo také z investičního záměru firmy OMV Ventura Tubes.

Z výše uvedeného vyplývá, že spolupráce mezi našimi městy je pravidelná, za účasti všech, kdo mají zájem se zapojit do společných aktivit. V průběhu společných akcí – zejména při dnech partnerství – si vyměnili své zkušenosti i pracovníci českotřebovského stacionáře, organizace Naděje, sociálních služeb, muzea, knihovny, kulturního centra apod. Do aktivit v našem městě se zapojili zejména sportovní oddíly, mateřské a základní školy, gymnázium, mateřské centrum ROSA, Dům dětí a mládeže Kamarád, ZUŠ, kulturní a charitativní organizace a skupiny, organizace Svazu ochránců přírody, Junák – organizace skautů a skautek,

fotografický kroužek při gymnáziu, Český červený kříž a další.

Tato spolupráce je určena zejména dětem a mládeži, ale i ostatním aktivním občanům našeho města. Může být dobrou motivací pro studium italštiny, ale kupodivu většina Italů je schopna komunikovat také v angličtině nebo francouzštině. Dále dává našim občanům možnost k navázání osobních přátelství. Díky návštěvám, kdy je ubytování třebováků zajištěno v rodinách, mají naši občané možnost poznat běžný život v italských rodinách. Ti, kteří pohostinnost agratských rodin zkusili na vlastní kůži, vědí, že jejich prvotní obavy rychle vystřídala spokojenost ze vstřícnosti hostitelů. Obvykle ti, kteří pláčou při odchodu do rodin, pláčou na konci pobytu, kdy se obdarování loučí u autobusu. A to je naše gemellaggio.

Ing. Jaromíra Žáčková

Dvousté výročí Pražské konzervatoře a Itálie

Pražská konzervatoř byla založena v roce 1808, vyučování začalo v 1811 – slavíme tedy výročí 200 let této pozoruhodné školy: pořádá se mnoho koncertů, divadelních představení, konferencí.

A je tu také putovní výstava Pražské konzervatoře – její minulost i přítomnost, její význam pro českou a evropskou hudební kulturu, profesionální vzdělávání mladých talentů.

Pražská konzervatoř společně s Karlovou Univerzitou, založenou v roce 1348, jsou nejstaršími kulturními vzdělávacími institucemi ve střední Evropě / na.př. pařížská konzervatoř byla založena v roce 1798, ostatní – Vídeň, Moskva, Budapešť a další - až o hodně později/.

Pražská konzervatoř měla ve svém čele vždy velmi významné osobnosti, vzpomeňme na př. A. Benewitze, A. Dvořáka, J. B. Foerstra, její zahraniční kontakty byly bohaté, příznačná byla a je její znamenitá pověst – mnozí si ještě vzpomenu na vítězství symfonického orchestru Pražské konzervatoře v Berlíně na Mezinárodní soutěži H.von Karajana, na slavnostní koncerty ve Vatikánu, nebo v Teatro alla Scala v Milanu.

Na jaře 2009 jsem se dotázal několika italských konzervatoř, jejichž ředitele dobře znám / protože jsou to buď kolegové z porot mezinárodních soutěží, nebo bývalí laureáti těchto soutěží, kteří si mě pamatují jako svého porotce a které jsem měl na mistrovských kursech / – byly to Bolzano, Brescia, Roma, Venezia, Pescara, Napoli, Palermo.

Všichni nadšeně souhlasili, aby u nich byla instalována naše putovní výstava – a opět se mi potvrdilo, že u těchto lidí mohu zatelefonovat, a naše domluva stačí a platí i bez písemného potvrzení.

Musel jsem ovšem vybírat – finanční náklady spojené s přepravou byly velkou brzdou. Nakonec vyhrály Brescia / 20/4-4/5 /, L'Aquila / 6/5 – 20/5/ a Napoli 22/5 – 5/6/.

Dovolím se zmínit několika věťami o Neapoli, která měla pro nás význam největší.

Protože Pražská konzervatoř je nejstarší ve střední Evropě a neapolská pak vůbec nejstarší na světě / založena krátce po 1600/, zeptal jsem se ředitele tamní konzervatoře, zda by měl zájem o naši putovní výstavu. Ihned souhlasil a dohodli jsme se na termínu.

Součástí vernisáže měl být i koncert našich a jak se později ukázalo i neapolských studentů – to byl vynikající nápad napolitánců.

V sobotu 22.května 2010 přirozeně s malým zpožděním v 10,30 byla na slavné konzervatoři S. Pietro a Majella v Neapoli zahájena výstava o Pražské konzervatoři.

/ To malé zpoždění mělo tentokrát svůj důvod – ředitel Mo. Maronne nám ukázal poklady proslavené neapolské knihovny – houslař Stradivari věnoval do Neapole jedinou loutnu, kterou vyrobil, manuskript smyčcového kvartetu operního skladatele G.Verdi věnovaný neapolské konzervatoři, viděli jsme krásné dřevěné ozdobené dveře, které si nechal udelet V.Bellini, aby měl krásný vchod do své třídy... atd. atd./.

Krátkými proslovly zahájili vernisáž ředitel neapolské konzervatoře Mo.Patrizio Marrone a jeho protějšek z Prahy Mgr.Pavel Trojan. Ten v krátké promluvě přiblížil historii, současnost a význam Pražské konzervatoře.

Následoval koncert – z Prahy vystoupili violista T. Hanousek a houslista J. Mráček. Společně pak s neapolským kytaristou zahráli dílo česko-rakouského skladatele W.Matiegky.

Bylo to velmi symbolické – hudba nezná hranic, dlouhá a bohatá tradice italsko-českých kulturních vztahů, přátelství a úcta.

Všichni účinkující se setkali s nadšeným ohlase, vynikajícími kritikami – koncert byl reklamou nejen pro Pražskou konzervatoř, ale i pro nastupující uměleckou generaci a českou kulturu.

Ředitelé všech konzervatoř, kde byla putovní výstava instalována, byli pozváni příští květen na slavnostní zahájení Pražského jara, které bylo svěřeno symfonickému orchestru Pražské konzervatoře.

Radomír Melmuka

CAMPI FLEGREI

Z knihy Dr. L. Uchytlové „Neapolské variace“. Více o knize v rubrice ZPRÁVY na www.prateitalie.eu.

Západně od Neapole se rozkládá území, nazývané Campi Flegrei. Ani člověk znalý italštiny nepochopí, co slovo „flegrei“ znamená. Je totiž řeckého původu, italský ekvivalent by byl „campi ardenti“, „žhavá“ pole, a evokuje vulkanickou a seizmickou aktivitu, tzv. bradisismo, sesuvy půdy, která zde prakticky nikdy neustala. Jedná se o jednu z nejrozlehlejších a nejpodmanivějších archeologických oblastí na světě.

Antická Cuma byla prvním řeckým městem a kolonií na Západě a vznikla někdy v 8. století před naším letopočtem. Její původ je opředen legendami, proslavenými Vergiliem. Ve svém díle opěvuje věštkyni Sibyllu, jak vyjevuje budoucnost Aeneovi. Pro Římany se Cuma stala kultovním místem a nejslavnější památkou celé archeologické zóny je dodnes „Antro della Sibilla“, Sibyllina věštitna. Dlouhý rovný tunel probíhající podél úbočí kopce končí v místnosti s vestibulem a třemi výklenky, kde podle legendy sídlila Sibylla z Cumy, Apollónova kněžka. Přítmi tunelu, vedoucího k jeskyni, je přerušováno paprsky světla, které navozují tajemnou a neopakovatelnou atmosféru.

Celé archeologické naleziště je bohužel narušeno živelnou a neregulovanou urbanistickou zástavbou pozdějších století a je třeba vyvinout dost úsilí, abychom rozpoznali další součásti římského města i pozůstatky řeckých chrámů.

Byla-li Cuma pro Římany svatým místem, Pozzuoli (Puteoli) bylo přístavem a centrem obchodu a správy. Dlouhé roky po ničivém zemetřesení na počátku 80.let 20.století byla starobylá část města na výběžku zvaném Rione Terra zcela opuštěná. Teprve v posledních letech se archeologové čini a veřejnost nepochybně z údivu. Pod dnešním městem se rozkládá římské centrum se zachovanými hlavními ulicemi, decumany a cardy, zbytky domů, obchodů, skladů a Capitolia, hlavního správního místa. Město rozlohou srovnatelné s Pompejemi.

Přímo v centru dnešního Pozzuoli, obce na předměstí Neapole, čítající na 80.000 obyvatel, můžeme obdivovat antické macellum, tržnici, známost pod názvem Serapidin chrám, podle nalezené sochy egyptské bohyně Serapis, jedné z ochrányků trhu, která sem byla umístěna početně zastoupenou kolonií obchodníků z Alexandrie.

Až v období po 2. světové válce byl dostatečně prozkoumán Flaviův amfiteátr: jedná se o třetí největší římskou arénu v pořadí, po římském Ko-

loseu a amfiteátru v Capue nedaleko Caserty. Je důkazem vysoké technické úrovně antického stavitelství. Původně tři pořadí hlediště byla schopna pojmut až 40.000 diváků. Velmi působivé je podzemí, které odhaluje zákulisí organizace představení a jeho technickou dokonalost. Flaviova aréna byla též místem křesťanských mučednictví. Právě zde byl roku 306 našeho letopočtu vyslouven trest popravý pro Svatého Gennara a jeho spoutníky, vykonaný pak blízko Solfatary. Ta se nachází asi jeden kilometr od Pozzuoli. Jedná se o velmi horké (162 °C) vulkanické plyny a páry, tzv. fumaroly, které pronikají puklinami na povrch z výdutí kráteru bývalé sopky, nyní ve stavu klidu. Toto místo bylo odedávna vyhledávaným turistickým cílem.

Celá oblast Campi Flegrei je díky vulkanické činnosti nesmírně bohatá na minerální prameny. Podle učeného Plinia a jeho Historie přírody sepsané v 1.století n.l. žádné místo na světě nedisponuje takovým množstvím minerálních vod s tolika terapeutickými účinky jako Baje (Baia). Když k tomuto atributu připočítáme půvab krajiny a příjemné klima, není divu, že se tato lokalita stala už v 1. století př.n.l. vyhledávaným módním místem „prázdninových“ pobytů nejvyšší římské aristokracie a samotných císařů. Zpravidla se v souvislosti s Bajemi mluví jako o začátku historie turistiky. Vzpomeňme na honosný Neronův průvod, který doprovázel císaře na ozdravný pobyt do Bají – aby onen nebyl přítomen plánovanému požáru Říma – jak jej pouťavě vylíčil Henryk Sienkiewicz ve slavném románu Quo vadis. Na různých místech bývalého římského impéria byly nalezeny skleněné lahve pozzuolské provenience s vyrytým panoramatem krajiny Bají a Pozzuoli, s doprovodnými věstivkami, považované za suvenýry tehdejších cestovatelů.

V Bajích pobývali jak Julius Cesar, tak Caligula a Claudius. Nero si oblíbil Baje víc než kdokoli jiný a neváhal použít i nejzákeřnějších prostředků, aby získal do vlastnictví ty nejkrásnější vily, včetně majetku své zavražděné matky Agrippiny. Čtěl dokonce nechat spojit Tiberu s Avernským jezerem a navrhl velkorysý projekt stavby kanálu z římské Ostie, dlouhého 160 mil, který měl umožnit dopravu po vodě vnitrozemím.

Za svůj rozkvět v období od 2.století př.n.l. do 3.století .n.l. vděčí Baje nejen lázním, ale také umělému chovu ústřic a jiných měkkýšů jako vyhledávané pochoutky.

S lázeňstvím souvisí rušná stavební činnost, při níž Římané předvedli nebývalé stavitelské a inženýrské mistrovství. Používali olověné potrubí pro přívod a odvod vody a horké páry pro zahřívání prostor podlahou a stěnami. V Bajích byly poprvé v historii využívány léčebné účinky pocení a k tomu byla zřizována zvláštní místnost, tzv. sudatorium

nebo laconicum, kam byla přiváděna suchá horká pára, kterou se vypuzovaly nemoci z těla a celá terapie byla zakončována omýváním v termální vodě. Nutno dodat, že sudatorium bylo zpravidla součástí honosné vily majitele.

Římští architekti vymysleli projekty termálních sálů, které měly být pro tuto lokalitu typické a jedinečné. Jedná se o kupolovité stavby s kruhovou základnou jako je například římský Pantheon. Ten ovšem vznikl o století později. Zde se mluví o chrámech. Chrám Merkurův, Venušin, Dianin. Cement a malta, velký objev římského stavebnictví, umožnil postavit nosné jádro stavby, jistěně opěrný systém. Do malty se přidávala pozzolana, vulkanický prach, materiál velmi odolný, lehký a levný, schopný snést velká zatížení. Nejstarším příkladem takové kupolovité stavby je působivý Merkurův chrám, v němž se nacházelo „natatio“ – bazén s přímým přívodem termální vody. Působením bradisismu se stavba během staletí propadla několik metrů do hloubky a je dnes zevnitř z velké části zaplavena vodou.

Termální stavby v Bajích vyjadřovaly svou nákladnost a výjimečnost nejen zvětšenu, jejich interiéry byly vykládány barevnými geometrickými a figurálními mozaikami, mramorem a štuky. Zdobeny freskami a malbami, kopiemi řeckých soch. Nejznámější je socha podmanivé Afrodity Sosandry. Pravým výrazem luxusu byly ovšem bajské vily. V přirozené terasovité krajině byly rozčleněny do několika pořadí, přičemž hlavní část, centrální sál, obklopený menšími obytnými cubiculy, byl opatřen terasou se sloupořadím a byl zcela otevřen do krajiny. Když člověk přehlédne úchvatné panorama, jež se mu naskytne, rád by aspoň na chvíli byl v kůži římského aristokrata.

Bohužel je nutné poznamenat, že dnešní archeologický park je méně než polovinou původní rozlohy lázeňského města. Větší část padla za obětí moderní zástavbě nebo se z příčiny uvedených seizmických jevů nachází pod vodou. Některé exponáty byly vyloveny a jsou vystaveny v Archeologickém muzeu Campi Flegrei, umístěném v nedaleké, rovněž sugestivně položené Aragonské pevnosti. Zde je možno také obdivovat rekonstruované nymfeum – divadlo, jehož součástí byl bazén a scénické vodní hry – z nejzazšího výběžku zálivu Punta epitafto. Některé části vil s cennými dekoračními prvky je možné vidět v podmořském muzeu, prvním svého druhu v Itálii. Protože se však tato část pozzuolského zálivu stala v minulosti jakýmsi pohřebištem zničených lodí, bude třeba ještě hodně peněz a iniciativ, než vzácné stavby a exponáty spatří znovu světlo světa alespoň podvodního. Pokud by se vraky lodí podařilo odstranit a přeložit dopravu obchodního přístavu, mohl

by vzniknout jedinečný podmořský areál, který by díky velké hloubce mohl přiblížit veřejnosti nedoceněné historické bohatství třeba pomocí lodí s průhledným kýlem.

Epikurejský duch Římské říše učinil z lázeňských zařízení v Bajích opravdové místo požitku z přepychu, tělesných radostí, zábavy a zahálky, otium. Promiskuita koupelí, smysly vyburcované střídáním vroucí a ledové vody a citlivými masážemi, narcisistní zhlížení těl v obrovských zvěšovacích zrcadlech, o tom všem píší římscí básníci počínaje Horaciem a Ovidiem nekonče. Píší oslavně nebo s rozhořčením, v případě, že zde sami zažili nějaké milostné zklamání nebo újmu. Nedaleko Merkurova chrámu byla archeologie objevena místnost, na jejíž stěny vyryl nějaký lázeňský klient, trochu přehnaně oddaný hétéře Aeropě, neobyčejně vysoký počet svých milostných objetí jako svědectví pro následníky.

Baje jako lázně vlastně nikdy v historii nezanikly, ani po úpadku Římské říše a opakovaných zemětřeseních. Staly se z nich veřejné lázně a ani puritánský středověk je nezavrhl, jen jim přisoudil očištnou hygienickou a léčebnou funkci a distancoval se od všech projevů přepychu a požitkářství. I když, kdo ví... Osvícený panovník Federico II., zakladatel univerzity, si v Bajích léčil své pochroumané tělo po návratu z křížáckého tažení do Svaté Země roku 1227. Právě jemu věnoval učený muž Pietro da Eboli zajímavý spis, poem „De balneis puteolanis“ – O pozzuolských lázních, kde srozumitelně, v duchu správného reklamního materiálu – popisuje všechny zdejší prameny, procedury a jejich účinky a doplňuje vše názornými ilustracemi.

Některé lázeňské prameny v oblasti Campi Flegrei jsou využívány do dnešní doby, většinou ve formě soukromých zařízení a klubů.

Jedinečná a sugestivní krajina Campi Flegrei s výběžky pevniny, zálivy, krátery, solnými jezery, ostrůvky, vyvýšeninami a propadlinami, ověňčená historií i legendami, lákala odjakživa pozornost kartografů, topografů, malířů. Od poloviny 18. století do začátku 19. století se tato oblast stala povinnou zastávkou na cestách erudovaných a vzdělaných aristokratů v čele s J.W.Goethem a Madame De Stael. V tomto období vznikají půvabné veduty cizích i domácích malířů, zachycující malebnou krajinu s mořem, zalesněnými kopci, bílými antickými chrámy. Dámy v kloboucích, elegantně oblečené, doprovázené pány-gentlemany, jak obdivují zblízka korintské sloupy, najdeme na obrazech Verneřových, Hackertových, Antona Pitloa a především neapolského malíře Giaccoma Giganteho.

Dnešní návštěvník bude asi zklamán. Půvab a uvolněnost z oněch obrazů je tatam. Devastace krajiny, nekontrolovaná urbanizace, stavby načer-

no, neudržované a permanentně ucpané silnice, znečištěné moře. A mezi tím vším je třeba hledat ony stopy úchvatné historie. Díky fondům Evropské unie se snad v budoucnosti podaří obnovit lesk dávno zašlých časů a sestavit itinerář neprávem opomíjených míst.

Lenka Uchytlová

Kurzy italštiny v pobočkách Společnosti ve školním roce 2010/2011

Pražská pobočka, zahájí 1. pololetí 20. ročníku kurzů italštiny **od středy 29. září do úterý 5. října 2010**. Kurzy jsou rozvrženy do 15 lekcí o dvou spojených vyučovacích hodinách týdně. Vyučuje 6 italských a 4 čeští lektori s vysokoškolskou kvalifikací a praxí (viz jejich níže uvedenou charakteristiku), podle učebnice „ITALŠTINA“ autorem Bahniková, Benešová, Ehrenbergerová, vydané nakladatelstvím Leda, která je k dostání i se dvěma CD ve větších knihkupectvích.

Zápis prostřednictvím internetu je možný ihned na webových stránkách Společnosti, kliknutím na heslo KURZY, dále na červenou zkratku OZNAČENÍ KURZU na jejich časovém rozvrhu, vyplněním e-mailového formuláře, který se objeví na displeji. Stupeň kurzu si zvolí každý sám bez vstupního testu. Při chybné volbě je možný přestup do vyššího, nebo nižšího stupně. Přihlášený dostane obratem potvrzení o přijetí a variabilní symbol, který uvede v příkazu pro úhradu kurzovního na účet č. 1937698369/0800.

Osobní zápisy s možností úhrady kurzovního v hotovosti budou probíhat od pondělí 13. září do úterý 5. října 2010 denně mimo pátku od 16.30 do 18.00 h. v 1. poschodí Malostranského gymnázia, Josefská 5, Praha 1, kde také bude probíhat výuka denně mimo pátku od 16.00, 16.30, 17.45 a 18.00 h. podle níže uvedeného rozvrhu.

Kurzovní 3.000 Kč bude sníženo o 100 Kč na 2.900 Kč všem, kteří provedou úhradu kurzovního do 22. září.

Bližší informace na tel.: 606 648 317 a na e-mailu.

Rozvrh kurzů pořádaných pražskou pobočkou v 1. pololetí školního roku 2010/2011

Kód	Stupeň	Od lekce	Den	Hodina	Zahájení	Učebna	Učitel
ÚZ 1	Úplní začátečníci	1	po	18.00	4. 10.	1. p. 24	Dr. Andreas Pieralli
ÚZ 2	Úplní začátečníci	1	út	16.00	5. 10.	1.p. 23	Dr. Laura Zimmari
ÚZ 3	Úplní začátečníci	1	st	17.45	29. 9.	1. p. 26	Mgr. Giovanna Giordana
PZ 1	Pokračující začátečníci	6	po	16.00	4. 10.	1.p. 23	Dr. Francesca Cocco
PZ 2	Pokračující začátečníci	7	út	17.45	5. 10.	1 p. 21	Dr. Laura Zimmari
MP 1	Mírně pokročilí	9	út	16.00	5. 10.	1. p. 24	Dr. Francesca Cocco
MP 2	Mírně pokročilí	9	út	17.45	5. 10.	1. p. 24	Dr. Francesca Cocco
MP 3	Mírně pokročilí	10	po	16.00	4. 10.	1. p. 21	Mgr. Jiří Špaček
MP 4	Mírně pokročilí	10	čt	17.45	30. 9.	1 p. 21	Mgr. Eva Chodějovská
MP 5	Mírně pokročilí	12	po	17.45	4. 10.	1. p. 23	Dr. Francesca Cocco
SP 1	Středně pokročilí	16	út	18.00	5. 10	1. p. 23	Dr. Andreas Pieralli
SP 2	Středně pokročilí	17	st	17.45	29. 9.	1.p. 23	Dr. Ivana Švagrová,CSc
SP 3	Středně pokročilí	19	st	17.45	29. 9.	1. p. 21	Dr. Sonia Pernisco
P 1	Pokročilí	29	po	17.45	4. 10.	1. p. 21	Mgr. Jiří Špaček
P 2	Pokročilí	31	st	16.00	29. 9.	1. p. 23	Dr. Ivana Švagrová,CSc
PK 1	Pokročilí, konverzace		út	17.45	5. 10.	1. p. 25	Dr. Gianluca Iuorio
PK 2	Pokročilí, konverzace		st	17.45	29. 9.	1. p. 25	Dr. Gianluca Iuorio
OK	Opakování a konverzace		st	16.30	29. 9.	1. p. 24	Prof. Sylva Hamplová,CSc

Naši lektori:

Dr. Francesca Cocco

Rodilá mluvčí, absolventka Univerzity La Sapienza v Římě. Profesorka italského oddělení gymnázia v Praze 8 s dlouholetou praxí při výuce italštiny v ČR. Ovládá perfektně i český jazyk, který je její druhou mateřštinou.

Mgr. Giovanna Giordana

Absolventka Filozofické fakulty UK Praha, obor italština francouzština. Profesorka italského oddělení gymnázia v Praze 8 s několikaletou praxí při výuce italštiny, italština je její druhý mateřský jazyk.

Prof. Sylva Hamplová

Řádná profesorka Ústavu románských studií Filozofické fakulty UK Praha. Autorka mj. „Mluvnice italštiny“. Její odborná erudice je zárukou vysoké kvality našich kurzů. Opakovací a konverzační obsah kurzů zaměřuje na udržovací a kondiční stránku získaných znalostí.

Mgr. Eva Chodějovská

Vědecká pracovnice Historického ústavu Akademie věd, absolventka Filozofické fakulty Univerzity Karlovy a dlouhodobých stáží na univerzitách v Perugii a v Bologni, s několikaletou praxí při výuce italštiny,

Dr. Gianluca Iuorio

Rodilý mluvčí, absolvent Fakulty politických věd a ekonomie Univerzity v Salernu s dlouholetou pedagogickou praxí mj. i při výuce italštiny pro cizince, s desetiletou praxí redaktora.

Dr. Sonia Pernisco

Rodilá mluvčí, absolventka Filozofické fakulty Univerzity v Sieně s atestací k výuce italštiny pro cizince. Má dlouholetou praxi při výuce italštiny v ČR. Ovládá perfektně i český jazyk.

Dr. Andreas Pieralli

Rodilý mluvčí s češtinou jako druhým mateřským jazykem. V roce 2003 absolvoval Fakultu politických věd a ekonomie Univerzity ve Florencii. Od roku 2005 žije v Praze, je šéfredaktorem Magazínu Italsko-české obchodní a průmyslové komory, tlumočnick, překladatel, konzultant a učitel italského jazyka.

Mgr. Jiří Špaček

Odborný asistent Ústavu románských studií Filozofické fakulty UK s dlouholetou pedagogickou praxí při výuce italského jazyka m.j. i v kurzech pořádaných naší Společností.

RNDr. Ivana Švagrová, CSc

Profesorka italského oddělení gymnázia v Praze 8. Má dlouholetou praxi mj. i při výuce v kurzech Italského kulturního institutu. Absolvovala dlouhodobé stáže na Univerzitě „La sapienza“ v Římě.

Dr. Laura Zimmari

Rodilá mluvčí. Absolventka Filozofické fakulty Univerzity v Lecce s praxí při výuce italštiny pro cizince. Učitelka soukromého italského gymnázia v Praze Modřanech a Italského vzdělávacího institutu v Praze.

Jihočeská pobočka České Budějovice oznamuje všem zájemcům o kurzy italštiny změnu místa jejich konání z dosavadní adresy sídla pobočky, jehož pronájem byl zrušen, na nedaleké JINTES, U výstaviště 1429, 370 05 České Budějovice. Do kurzů pořádaných pobočkou Společnosti přátel Itálie se mohou přihlásit osobně, telefonicky na č. 385 310 201, nebo na E-mailové adrese: info@jintes.cz.

Olomoucká pobočka pořádá v 1. pololetí školního roku 2010/2011 kurzy italského jazyka s italským rodilým mluvčím pro začátečníky, mírně pokročilé, pokročilé a experty. Kurzovné na pololetí: 1.900 Kč, sleva pro členy a studenty: 5 %. 15 lekcí po dvou hodinách, celkem 30 vyučovacích hodin. Kurzy začínají v 38. týdnu 2010: t.j. od po 20. do st 22. září 2010 a budou ukončeny kolem 31. ledna 2011.

Zápis a informace: úterý 14. a středa 15. září 2010 od 16 do 18 hod., učebna 309, 2.patro budovy Univerzity Palackého (bývalá základní škola vlevo od kostela sv. Michala) Na Hradě 5, Olomouc.

Bližší informace a přihlášky na www.volny.cz/italiano-ol e-mailem na italiano-ol@volny.cz nebo telefonicky na čísle: 60554432.

Rozvrh kurzů pořádaných olomouckou pobočkou:

Úroveň	Lekce	Termín
Úplní začátečníci	1/5	středa 15:30/17:00
Zkušení začátečníci	6/10	pondělí 15:30/17:00
Mírně pokročilí	10/15	pondělí 17:15/18:45
Středně pokročilí	16/20	středa 17:15/18:45
Pokročilí	20/25	úterý 15:30/17:00
Experti	25/30	úterý 17:15/18:45

Dott. Kvido Sandroni, vedoucí kurzů

Plzeňská pobočka otevře 4 kurzy pro:

ZAČÁTEČNÍKY

středa 18–19:30 Mgr. Strnadová

MÍRNĚ POKROČILÉ

pondělí 18–19:30 Mgr. Santoro

STŘEDNĚ POKROČILÉ

středa 18–19:30 Mgr. Santoro

POKROČILÉ

pondělí 18–19:30 Mgr. Strnadová

Kontakt: Mgr. Strnadová strnadova.katerina@post.cz tel. 724958575

Teplická pobočka bude pokračovat v kurzu pro středně pokročilé a bude-li dosti zájemců otevře i kurz pro úplné začátečníky v učebně gymnázia v Teplicích Dobrovolců 11. Vyučující Mgr. Alena Kovaříková. Bližší informace na tel. 603 532 232 a na e-mailové adrese : venusef@seznam.cz

Zlínská pobočka od září připravuje dva kurzy v Uherském Brodě, začátečníci v úterý, mírně pokročilí v pátek, vždy 16–17.30. Dále pak ve Zlíně Příční 3281, blízko prodejny Lidl u nemocnice čtvrtek v podvečer začátečníci, v pondělí a ve středu jsou ještě k dispozici volné hodiny pro další zájemce.

Studijní materiály jsou zajištěny lektorem. Bližší informace o volných termínech telefonicky či e-mailem poskytne vyučující Bc. Šárka Repíková, Příční 3281, 760 01 Zlín, tel. +420 602 728 842, e-mail: repikova.sarka@seznam.cz či na www.sarkarepikova.ic.cz Skype: sarka.repikova.

Pro Vaši informaci

V minulém čísle jsme členům, kteří po dobu dvou předešlých roků neuhradili členský příspěvek, připomenuli usnesení VI. valného shromáždění naší společnosti, podle kterého jim má být ukončeno členství. Členy u kterých se tak stalo opomenutí jsme prosili, aby to neprodleně napravili s tím, že pokud jejich členský příspěvek v dobrovolné výši nebude připsán na náš účet do 15. června, budeme jim nuceni členství ukončit. **Protože bezprostředně poté nastalo období dovolených prodlužujeme jim termín do konce září.**

Blíží se konec roku proto **prosíme i členy, kteří dosud neuhradili členský příspěvek za rok 2009 a za letošní rok, aby tak učinili co nejdříve,** neboť to vyžaduje tíživá finanční situace naší společnosti po neudělení dotace Ministerstva za-

hraničních věcí. **Členům, kteří si nejsou svého opomenutí vědomi, rádi na jejich dotaz sdělíme za který rok a v jaké výši naposledy členský příspěvek uhradili.**

Italský kulturní institut byl kontaktován panem Miloslavem Nekvasilem s nabídkou možnosti uspořádat přednášku věnovanou vzpomínce na italského hudebního skladatele Riccarda Zandonai a na spisovatele Bruna Cagnoliho, velkého znalce skladatelova díla.

Institut by samozřejmě rád na své půdě takovou přednášku zorganizoval, ale jelikož se jedná o tematiku, která by mohla zajímat především hudební znalce a nadšence, není si jistý, zda by se sešel dostatečný počet posluchačů. Chtěli bychom proto zjistit, jaký by byl zájem z řad členů a příznivců Společnosti přátel Itálie. Přednáška by se konala v listopadu nebo v prosinci letošního roku, přesné datum by teprve bylo stanoveno. Prosíme proto zájemce, aby nám to neprodleně sdělili na tel.606 648 317, nebo e-mailem na prateleitalia@seznam.cz

Skladatel Riccardo Zandonai (1883–1944) bývá jmenován v jedné řadě s italskými mistry opery Mascagnim, Puccinim, Giordanem, Cileou vedle světových představitelů hudby dvacátého století. U nás je však Riccardo Zandonai ctitelům opery téměř neznám, i když se jeho opery objevují na repertoáru světových scén téměř pravidelně. V době před druhou světovou válkou se hrály nejen v Praze, ale i v Brně či v Ostravě. Asi nejoblíbenějším jeho dílem je opera Francesca da Rimini, inspirovaná stejnojmennou tragédií Gabriela D'Annunzia a nejvíce navazující na tradici italské opery. Ale jsou to i díla zcela odlišná, která můžeme přečíst na programu světových scén, např. opery „Julinka a Romeo“ (Giulietta e Romeo) nebo zajímavé dílo „Kavalíři z Ebeky“, inspirované románem Gösta Berling od Selmy Lagerlöf.

Skladatelským dílem R. Zandonai jako svým celoživotním dílem se zabýval hudební spisovatel **Bruno Cagnoli**, ctitel také české hudby a propagátor české opery. Před deseti lety přednášel v Italském kulturním institutu v Praze. Jeho životní práce je už uzavřena: zemřel před rokem ve městě Terni. Chceme si jeho životní dílo připomenout skladatelským odkazem Riccarda Zandonai, který patří k italské opeře dvacátého století. Se vzpomínkou na Bruna Cagnoliho si chceme připomenout originálního skladatele a uvědomit si jeho místo ve světových dějinách opery.

Miloslav Nekvasil

- **CK Paradiso**, již 15. sezónu specialista na Sardinii Panská 6, 602 00 Brno, info@sardinie.cz, www.sardinie.cz, členům Společnosti přátel Itálie mimořádně nabízí: SLEUVU 10 % na pobyty na Sardinii v residencích Costa Paradiso a Baia de Bahas po celou sezónu. Slevu můžete uplatnit k pobytu s vlastní dopravou i letecky (při zakoupení balíčku fly&drive za 12 280 Kč/os.) Tento balíček zahrnuje přímý let na Sardinii z Prahy do Olbie (létá každou sobotu) + pronájem automobilu.

Všem členům a frekventantům jazykových kurzů doporučujeme akci: TRAJEKT ZDARMA při pobytu v kempu v kraji Ogliastra na Sardinii. Více informací na: www.sardinie.cz.

- **Ing. Pavel Kopp**, místopředseda naší společnosti byl na valném shromáždění Italsko-české obchodní a průmyslové komory, která se konala dne 25. května na Velvyslanectví Itálie jmenován do její čestné rady.
- **Jihočeská pobočka** Společnosti přátel Itálie pořádá cyklus italských tematických večerů.

Každé druhé pondělí v měsíci před již tradičním setkáním nad italskou pizzou představí některý z přátel Itálie vybrané téma vztahující se k Itálii. Přednášky pronesené v italštině a češtině jsou doprovázeny obrázky či italskou hudbou. Účast je zdarma a po přednášce trvající zhruba 30 minut pokračuje diskuse nejen na dané téma nad italskou pizzou.

Ve spolupráci s Prácheňským muzeem v Písku pobočka uspořádala od 30. června do 25. července výstavu černobílých snímků bývalého českého diplomata a fotografa Pavla Koppa, který pracoval na českém velvyslanectví v Římě „Chvilky s Itálií, Vzpomínky na Miroslava Horníčka“. Doprovodnou akcí k výstavě byl dne 24. července program s názvem „Itálie na Otavě“. Jeho náplní byla kuchařská show šéfkuchaře pražské restaurace Il Pomodoro Nicola Ferraro s přípravou typických italských jídel na nádvoří muzea, ochutnávka s možností zakoupení vín z Piemontu, Toskánska a Veneta, živá hudba s vystoupením italských zpěváků Andrea Andrei a Roberta Caporali a povídáním cestovatele po Itálii Jana Kříže. Program zakončila commedia dell'arte Don Giovanni v provedení Studia dell'arte z Českých Budějovic.

Klára Koubová

- **Liberecká pobočka ve spolupráci s pražskou pobočkou SPI** uspořádala pro milovníky Itálie

24. srpna v barokním kostele sv. Kříže v Liberci koncert vážné a filmové hudby od Verdiho k Morriconemu. Italská vokální skupina Salerno Classica pod vedením dirigenta Luciano D'Elia koncertovala společně s orchestrem Olomouc. Početné publikum účinkující odměňovalo nadšeným potleskem. Koncert se konal **k 20. výročí založení Společnosti Přátel Itálie**, pod záštitou Ing. Lidie Vajnerové, statutární náměstkyně hejtmana Libereckého kraje pro resort kultury, památkové péče a cestovního ruchu. Po koncertu proběhla párty v restauraci Porta Café.

Mirka Chroustová a Michal Gorec.

- **Olomoucká pobočka** uspořádala k **20. výročí založení naší společnosti** v pátek 21. května slavnostní večeri. Oslava proběhla v restauraci Vila Primavesi, která se nachází ve stejnojmenné secesní vile. Po prohlídce samotné vily jsme se posunuli do prostor restaurace, kde věhlasní kuchaři připravili bohatý raut s jídly v italském duchu. Škoda, že počasí nám nepřálo a před večerí začalo vydatně pršet. Nemohli jsme využít romantické terasy restaurace, které by umožnily pohodlnější průběh večere, ale počasí nám nepokazilo náladu a hosté si odnesli pěkné zážitky.

Mezi vzácnými hosty byl italský honorární konzul advokát Zdeněk Mokrý, hejtmán olomouckého kraje Martin Tesařík, hraběnka Mathilda Nostitzová a náš místopředseda Rostislav Pietropaolo, který měl možnost se sejit se studenty našich kurzů italštiny a členy olomoucké pobočky. Složení 75 hostů bylo velmi pestré: studenti italštiny, příznivci italské kultury, italsí podnikatelé, kteří působí na Olomoucku, milovníci dobré kuchyně a sponzoři, díky kterým jsme měli i tombolu se vzácnými cenami. Věřím, že oslava nebyla jenom skvělou příležitostí připomenout vývoj společnosti v uplynulých 20letech, ale byla i důkazem toho, že olomoucká pobočka má své místo v olomouckém kulturním životě.

Kvido Sandroni

- **Pražská pobočka** zajišťovala ve dnech 18.–22.7.2010 pobyt 215 členů Společnosti podnikových kulturních kroužků (Associazione Circoli Aziendali) z Provincie Terni a spříjelených asociací z regionu Umbrie. Již zjara se organizátoři výpravy obrátili na naši pražskou pobočku se žádostí o pomoc při zajištění programu a organizace zájezdu. Poté, co Městská část Praha 8

se kterou má město Terni smlouvu o partnerství neprojevilo zájem o jakýkoliv kontakt, zůstala celá tíha příprav i realizace návštěvy na bedrech dobrovolných spolupracovníků z řad členů a příznivců SPI, navíc v období dovolených. Proto jim chci touto cestou projevít **uznání a díky** za to, že dobrovolně přispěli k úspěšnému průběhu náročného programu italských přátel u nás:

- Lee Doktorové, Dr. Michaele Seifertové, Ing. Pavlu Haufovi a Janu Křížovi, za průvodcovskou činnost po Praze;
- Ing. Vilmě Chládkové a Dr. Andreasi Pierallimu, za obětavou permanentní průvodcovskou a společenskou činnost po celou dobu návštěvy v Praze a tlumočení v muzeu v Plzeňském pivovaru, za účast a vedení oficiálních jednání na Italském kulturním institutu se zastupující ředitelkou Dr. Rossanou Ruggiero a na setkání žurnalistů;
- Ing. Michalu Pátkovi, zvláštní poděkování za operativní uspořádání přátelského mezinárodního beach ragbyového utkání s mužstvem luridica Praha a následného společenského večera včetně poděkování za sympatické gesto jeho osobního nastoupení v plném nasazení za mužstvo italských soupeřů a za podporu celé akce v italském jazyce;
- Převorce kláštera Bosých Karmelitánek na Pražském Hradě, sestře Miladě, za umožnění návštěvy presbytáře kostela sv. Benedikta, místa věčného odpočinku ctihodné matky Marie Elekty, zázračné rodačky z Terni, a páteru Petru Šleichovi od Pražského Jezulátka za sloužení mše svaté pro poutníky z Terni v italštině;
- panu Václavu Smolkovi z katedrály sv. Víta za předem sjednaný podrobný výklad pro početnou skupinu v italštině.

A na závěr uvádím tuto informaci:

Vydavatel kulturního měsíčníku La Pagina pan Giampiero Raspetti nám v rámci jednání se žurnalisty nabídl možnost publikovat články v tomto časopise, distribuovaném zdarma např. v Římě, Assisi, Perugii, Orvietu atd. Zájemci mohou nahlédnout na www.lapagina.info

Dagmar Koutná,
předsedkyně pražské pobočky SPI

- **Teplická pobočka** zahájila dne 17.6. novou tradici filmových večerů věnovaných italské kinematografii. Jejich cílem je nejen seznámit

širší veřejnost s tvorbou italských režisérů, ale i přiblížit realie námi obdivované země v historických či současných souvislostech. Snímky budou promítány v původním znění s italskými či českými titulky, aby studenti italštiny měli možnost setkat se s autentickým materiálem i mimo navštěvované jazykové kurzy. Filmová setkání jsou plánována jednou za dva měsíce, následující se bude konat v září. První večer byl věnován dílu současného režiséra tureckého původu Ferzana Ozpeteka z roku 2005 „Cuore sacro“, pojednávajícímu o hluboké a pro mnohé nepochopitelné proměně komerčně úspěšné podnikatelky v absolutně altruistickou ženu, která se snaží spasit svět. Již před tím se členové pobočky v Teplicích sešli 17. 3. na přednášce J. Tišera s promítáním diapositivů Hory a jezera severní Itálie.

Venuše Falková a Alice Macková

- **Zlínská pobočka** se schází každou poslední středu v měsíci ve Zlíně a druhá skupina se schází každou poslední sobotu v měsíci v Luhačovicích v Čajovně pod Obůrkou. 27. 3 zde uspořádala besedu na téma Antický Řím
- Všechny členy a příznivce naší Společnosti, kteří si přejí **zasílání Zpravodaje elektronickou poštou**, prosíme, aby nám to sdělili. Ušetřili bychom náklady na jeho tisk a distribuci.
- **Členy** kteří tak dosud neučinili, **žádáme, aby svým pobočkám sdělili e-mailové adresy**, aby mohli být včas informováni o jejich aktivitách.
- **Zájemcům o archivní výtisky Zpravodaje z předešlých ročníků je můžeme zaslat** za sníženou cenu 10 Kč za jedno číslo.
- Sledujte rubriku ZPRÁVY na WWW.prateleitalie.eu – je průběžně aktualizována.

Redakční poznámka:

Na poslední straně minulého čísla bylo omylem uvedeno: Obsah prvního čísla X. ročníku – mělo být uvedeno XV. ročníku.

Rostislav Pietropaolo

OBSAH 2. ČÍSLA XV. ROČNÍKU ZPRAVODAJE SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

Rostislav Pietropaolo: Úvodem	1
Pavel Kopp: Itálie je víc než země, je to cit.....	2
Nella Mlsová: 2. část úvodu ke knize „I já jsem byl v Itálii“	3
Tomáš Matras: Salò aneb 120 dní Sodomy – obhajoba apokalypsy podle Pier Paola Pasoliniho	5
Jaromíra Žáčková: Pět let spolupráce s italským městem Agrate Brianza	6
Radomír Melmuka: Dvousté výročí Pražské konzervatoře a Itálie	8
Lenka Uchytilová: Campi flegrei, z knihy „Neapolské variace“	9
Kurzy itaštiny SPI v pobočkách Společnosti ve školním roce 2010–2011.....	11
Rostislav Pietropaolo: Pro Vaši informaci	13

Na autorské a redakční přípravě tohoto čísla se podíleli

Michal Gorec, Miroslava Chroustová, Tomáš Matras, Nella Mlsová, Radomír Melmuka, Pavel Kopp, Klára Koubová, Dagmar Koutná, Rostislav Pietropaolo, Kvido Sandroni, Lenka Uchytilová Jaromíra Žáčková

Technická spolupráce

Josef Pietropaolo, Zdeněk Sladký

Z obsahu příštího čísla

Irena Bukačová: Naše Itálie. Stará i mladá Itálie v českém 19. století

Cyril Kříž: Průvodci vesmírem

Giuseppe Ricchi: Regionální zvláštnosti italské kuchyně. Benátsko (Veneto)

Vladislav Tkáč: Itálie, klenotnice pokladů UNESCO

Slavnostní koncert v Českém muzeu hudby k 20. výročí Společnosti
přátel Itálie 16. 10. 2011

Letecký 14 denní zájezd do letoviska Torre Sant'Irene v Kalábrii v červenci 2011

ZPRAVODAJ SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

zapsán v evidenci periodického tisku pod číslem MK ČR E 14783

Vydává Společnost přátel Itálie, občanské sdružení, IČ: 00564842